

Róbert Júlia: Cunami
az Y Csoport tantermi színházi nevelési előadása
a középiskola 10-11. évfolyama számára

A “semmi” néma tengerén én a tengerész,
A láthatár a végtelen víztükörbe vész,
S míg a jelent, mint egy stéget, mossák az emlékek,
Néma partot fest az elme, s a tenger: “csendé lett.”

/ Závada Péter: Semmi-slam/

SZEREPLŐK

ZORKA Bognár Anita

MILÁN Mangold Roland

ESZTI Király Orsolya

Író: Róbert Júlia

Jelmez: Király Orsolya

Rendezőasszisztens: Ménesi Heléna

Színházi nevelési konzulens: Gyombolai Gábor

Slam: Závada Péter, Király Orsolya

Rendező: Móga Piroska

Bemutató: 2019. Június 11. Babits Mihály Gimnázium, Budapest
Támogatók: NKA, Pro Porgressione

SZINOPSZIS

Három 16 éves, gimnazista fiatal pályaválasztás előtt áll. Míg kortársaik mind „matek faktra” vagy a „nyelvi osztályba” nyertek felvételt, ők csak simán az „általános” osztályban kaptak helyet. Úgy tűnik, semmiben sem tűnnek ki, semmiben sem jobbak, mint a többiek. A három fiatal közül Milánnak a státuszban lévő apuka miatt kell jól viselkednie: („Szép megszólalás egy ügyvéd fiától!”), hangzik el többször a darabban; míg barátnőjét, Zorkát abba a hitbe ringatták a szülei, hogy ő mindenben jó, a külön angolórákra kiadott pénz pedig egy befektetés, hogy ő tényleg nagyon sikeres legyen. Azt viszont észre sem veszik, hogy Zorkának egyáltalán nincs nyelvérzéke, és bár mindenképp szeretne megfelelni a rá nehezedő elvárásoknak, igazából nem tudja, hogy miben jó egyáltalán. A trió harmadik tagja a szűkszavú Eszti, aki titokban verseket írogat, de mivel osztálytársai ezt csupán „időpocsékolásnak” tartják, hiába lehetne jó valamiben, elnyomja magában az írás iránti affinitását.

Egyik nap új feladattal állít be a kissé szórakozott osztályfőnök: készítsenek fogalmazást arról, hogy hogyan képzelik el az életüket öt év múlva. A feladat— hiába palástolják különböző viselkedési módokkal—őszintén elgondolkoztatja a három fiatalembert arról, mihez is kéne kezdeniük az életükkel. Mindezt tetézi, amikor a következő órán az osztályfőnök bejelenti: az iskola 125 éves évfordulójára tehetségkutatót rendeznek, ahol mindenkinek kötelező a részvétel. Végre az „ált”-osok is megmutathatják, hogy jók valamiben.

Míg Milánt hidegen hagyja a kötelezőség, az egyébként megfelelően kényes Zorkát nem hagyja nyugodni, mivel is léphetnének fel. Végül Eszti arra az elhatározásra jutnak, hogy írnak egy slamet arról, hogy ők semmiben sem jók. Eszti írja a szöveget, Zorka és Milán pedig előadják a tehetségkutatón.

Életükben először igazán jónak érezhetik magukat valamiben, olyannyira, hogy az iskola falain kívül is, komolyabban elkezdenek slammal foglalkozni.

Egy alkalommal azonban merész terepre tévednek: egy slam versenyre arról írnak szöveget, hogy vajon mit csinált az iskola tanári kara a tanári kiránduláson. Szövegükkel személyiségi jogokat is megsértenek, a slam viszont nem kerül közönség elé, mert Milán édesapja megtalálja a szöveget a fiú asztalán, és nem engedi őt el a versenyre.

Történetük itt ér véget. A befejezetlen szöveget a tantermi előadásban a diákokkal folytatott diskurzus zárja le.

Mit jelent a szólásszabadság? Hol kezdődik az én szabadságom és hol kezdődik a másik emberé? Miről lehet és miről nem érdemes slam szöveget írni (hallatni a hangomat?) Mihez kezdjek az élettemmel öt év múlva?

Ezeket a kérdéseket feszegeti az Y Csoport új darabja, melyet Róbert Júlia a 2012-es Magyar Ifjúság felméréseinek eredményeire reflektálva írt meg. A felmérés elszomorító eredményeket hozott, és ekkor nevezték el az akkori 15-23 éves fiatalokat „csendes generációnak”, akiknek semmilyen motivációjuk, jövőképük sincsen.